

Η ΦΛΟΓΑ

Κοράσιο ή φλόγα
τῶν ὀματιῶν σου
βαρεῖά μοῦ καίει
τὰ σωθικά,
Τὴν αὐγὴ καίωμαι,
τὸ μεσημέρι
φωτιά μὲ δέρνει
στὴν σκοτεινιά,
Πέρνω τὰ πλάγια
σὲ βρύσες πάω,
κάμπους διαβαίνω
περνῶ βουνό,
μήτ' ἡ ἀκοίμητη
φλόγα μὲ παύει
ποῦ μοῦ βυζαίνει
τὸ σωθικό·

Στὰ κορφοβούνια,
στὸν ἔρμο τόπο
τὸ μνημα μου ἔκαμα
γιὰ νὰ σωθῶ,
κ' ἡ μαύρη πλάκα
φωτιές θὰ βγάνει
θὰ καίει ὁ ἀέρας
καὶ τὸ βουνό·
πέρα ὁ τζοπάνης
τὰ πρόβατά του
θέλει διαβαίνει
εἰς τὴν βασκίη,
γιατὶ ὀλόγυρα
ὁ τόπος ὅλος
καὶ πᾶσα βρύση
θέλουν φρυγεῖ.

Η ΑΓΓΛΑΤΑ

Τῆς βυζάστρας σου ἀπ' τὸν κόρφο
σ' ἔχω πάρει, ὦ Ἀγγαλή,
ἀπὸ τ' Ἄργος εἰς τ' Ἀνάπλι
σ' ἔχω φέρει μὲ σπουδῇ.
Νήπιό μου ! στὴν ἀγκαλιά μου
δὲν σ' ἐνόησα νὰ κλαῖς,
σοῦ νοστήμιζαν τὸ ἀχνεῖλι
γλυκὸ γέλιο κ' εὐωδιές.
Μὲ τὲς ὥρες μεγαλώνεις,
μὲ τὲς αὔρες τῆς αὐγῆς,
οὐριος ἄνεμος ἐφύσα
τὸ πανί σου τῆς ζωῆς.
Ξημερώθηκα μιὰ μέρα
στ' ἄκρα τοῦ Ὀκεανοῦ,
τείχη ἐχτίζασιν ἐργάτες
νέου ἐνὸς κοιμητηριοῦ.
Τ' ἄγριο κύμα θὰ τὸ βρέχει,
πλάγιος ἥλιος τὸ βαρεῖ,
τῆς νυχτὸς τ' ἄστρα ὡὰ χύνουν
λυπηρὴ ἀχτινοβολή.
Πρώτη ἐστοίχιωσες κοράσιο !
Τὴν ἐντάφια ἐκείνη γῆ,

γῆ παρθένος ἔχει φάγει
μία νιὰ παρθενική !
Φοβερὸ τοῦ Μπράιτον κύμα,
πικρὰ καὶ ἄχαρα λουτρά,
Χάρου ἐστήσατε τὸ βέλος
τοῦ κοράσιου εἰς τὴν καρδιά.
Ἐμαράθησαν τὰ νιάτα
εἰς τὸ στρώμα τὸ πικρόν,
ὀλιγόστευε τὸ φῶς τῆς
ἡ μαυράδα τῶν ματιῶν.
Μόνον ἔφεζαν περίσσια
εἰς τὴν ὥρα τῇ στερνῇ,
τὴν πατρίδα τῆς ἡ κόρη,
λὲς καὶ ζήτησε νὰ ἰδεῖ,
κι ἄστραψαν τὰ μαῦρα μάτια
μὲ πολλὴ φεγγοβολή,
ὥσάν τ' ἄστρο ποῦ στὴ νύχτα
προμηνάει τὴν αὐγὴ.
Κοίμου τώρα εἰς ξένου χῶμα,
πάλε θεὸς ν' ἀναστηθεῖς
χρυσοστέφανη στοὺς κόλπους
τοῦ Θεοῦ σου θὰ ἀνεβεῖς.

Η ΠΛΑΝΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Ὁ χορὸς ἦταν τὸ Βάλς

Ψὲς ποῦ χόρευαν οἱ νέες,
ἀπ' αὐτὲς μοῦ ἐφάνη μιὰ,
μοῦ ἐφάνηκε πῶς εἶναι
ἡ Ἑλίζα ἡ μορφονιά.

Ἄλλη δεύτερη προβαίνει
κι ἄλλη τρίτη γαλανή,
καὶ στὲς τρεῖς ὥραιες χορεύτριες
τὴν Ἑλίζα μου ἔχω ἰδεῖ.

Πλὴν δὲν ἦτον ἡ Ἑλίζα
 μὲ τὲς νιὲς εἰς τὸν χορό,
 εἰς παιγνίδια καὶ εἰς τραγούδια
 νὰ φανεῖ ἔχει καὶρό.
 Οἱ στερνοὶ χοροὶ τῆς ἦτον
 τότε εἰς τὴ βραδυνή
 ποῦ τοῦ γάμου τὸ στεφάνι
 φόρειε εἰς τὴν κεφαλὴ.
 Ἀλλὰ τώρα ποῦναι ἡ νέα,
 ποῦναι ἡ νύμφη ἡ ξανθή;

Μὲ τὲς ἄλλες καὶ αὐτὴ νέες
 πῶς δὲν βγαίνει νὰ χαρεῖ;
 Μῆνες πέρασαν καὶ πᾶνε,
 καὶ ἦλθον τ' ἄνθη τοῦ Μαγιοῦ,
 τὸ λημέρι τῆς αἰώνια
 δέρνηναι ἡ ἄφρα τοῦ γιγαλοῦ.
 Βόσκουν πρόβατα καὶ γίδια
 στῆς Ἑλίζας τὸ νησί,
 καὶ κοιμᾶται ἡ ξανθὴ κόρη
 σ' ἓνα σπήλιον μοναχῇ.

Η ΡΑΧΟΥΛΑ ΤΗΣ ΑΙΓΙΝΑΣ

Ἡ αὐγὴ γλυκοφωτίζει,
 πᾶν τ' ἀηδόνια στὲς φωλιές,
 πᾶν καὶ οἱ εὐμορφες νὰ πλύνουν
 εἰς τὲς ἀκροποταμιές.
 Εἰς τοὺς κόρφους τοὺς χιονάτους
 παίζει ἡ αὔρα ἡ αὐγινή,
 ἀπ' τὲς κόρες τῶν ματιῶν τους
 φέγγουνε οἱ ποταμοί.
 Ἐγὼ ἀνέβαινα σὲ ράχη,
 ράχην εὐμορφὴ ἀνθηρή,
 τ' ἄγιο τῆς Σαλαμῖνος κύμα
 ἀφράτο τὴν βρεῖ.
 Εἶχα στέφανα στὸ χέρι
 ἀπὸ κρίνους καὶ μερτιές,
 γλυκὸ μέλι εἶχα καθάριο
 καὶ οἶνου ὠραίου τὲς εὐωδιές.
 Θέλω θύμιαμα νὰ κάμω
 στῶν ἡρώων τὲς ψυχές,
 ποῦ τοὺς Πέρσας ἐνίκησαν
 εἰς τὲς ἀκροθαλασσιές.
 Χαραυγὴ, καθὼς ἀνοίγει,
 λάμπουν οἱ θαλασσινοί,
 τὸ κουπὶ στὸ αἶμα λάμπει,
 σάλπιγγα ἀντιλαλεῖ.
 Ἀπ' τὸ πλοῖο τῆς ναυαρχίδος
 φώναζε ὁ Θεμιστοκλῆς,
 στὸ νησί τῆς Ψυτταλείας
 θρῆνος γίνονταν πολὺς,
 Ἀριστείδης σὰν λιοντάρι
 πολεμάει μὲ τὸ σπαθί,
 ὅλοι οἱ νέοι τῆς Ἀσίας
 ἦσαν τάφοι εἰς τὸ νησί.
 Κρασί, γάλα μόλις χύνω
 καὶ ἄρχιζα τὴν προσευχή,
 ἅτι ποῦ ἐχλιμπεροῦσε
 μοῦ ἔσυρε τὴν προσοχή.
 Μία νιά, βλέπω, καθοῦνταν
 εἰς τὸ ἅτι τὸ γοργό,

ἔδινε στὸ μάγουλό της
 φῶς τοῦ ἡλίου τὸ λαμπρό.
 Ὡλκευσα στὴν προσευχήν μου
 καὶ εἰς τὰς οἶνοχοάς,
 ξένης γῆς κάλλος γνωρίζω
 εἰς τὸ πρόσωπο τῆς νιάς.
 Ἀπ' τὴ ράχη ὡς προσδιαβαίνει
 ἐκείνη ἡ νέα ἡ ξανθή,
 εἰς αὐτὴν τὸ λόγο στρέφω
 μὲ μιὰ πρόθυμη φωνή.
 Εἶσαι ὠραία, κορασιά μου,
 τῆς νεότητος στὸν ἀνθό,
 εἶναι πλὴθ ὁμορφῆς ἡ ψυχὴ σου
 εἰς τ' ἀστήθι τὸ λευκό.
 Κρηνόδακτυλον κοράσιον
 γύρον ἐπλεξες χρυσὸν
 στῶν Ἑλλήνων τῇ σημαίᾳ,
 τὴν σημαία τῶν τακτικῶν.
 Σὰν βροχὴ βόλια σφυρίζουν
 στὴν σημαία τὴν ξακουστή,
 ἡ νικήτρια ἡ νικημένη
 πάντα ἐβγῆκε μὲ τιμῇ.
 Τῆς προικὸς σου ὀλιγοστεύεις
 καὶ τὸν πλούσιον θησαυρό,
 παλαιὸ φιλεύεις ἔθνος,
 παλαιὸ καὶ ὀρφανό.
 Τὸ ἅτι σου τὸν δρόμον ἐπῆρε
 κατὰ τὴν ἀνατολή,
 φῶς καὶ σύ, καλὰ σὲ πάγει
 τοῦ φωτὸς εἰς τὴν πηγὴ.
 Τὰ θυμιάματα τελιώνω
 εἰς τῆς ράχης τὴν κορυφή
 τ' ἔνομα σμίγω τῆς νέας
 στῶν ἡρώων τὴν τελετή.
 Τοῦ καιροῦ μου ἄνθος ταιριάζω
 μὲ τὰ ἄνθη τὰ παλιά,
 ὁ καιρὸς ποῦ ὅλα μαραίνει
 τοὺς χαρίζει εὐμορφιά.

Τ' ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Αύγή χάραμα ξυπνώ
πάω στους Κήπους νά χαρώ
καί τριαντάφυλλο δροσάτο
βλέπω μοσκομυρωδάτο.

Έφεγγε γλυκειά αύγή
σάν τὰ ρόδα ροδινή,
τῆς θεᾶς τὸ χρυσὸ ἀστέρι
φώτιζε τὸ Κρυονέρι.

Τ' ἄστρο καὶ ἡ τριανταφυλλιά
στὴν θεὰ εἶναι ἀφιερωτά,
τὸ τριαντάφυλλο εὐωδιάζει
καὶ τὴν γῆν ἀναχαλλιάζει.

Τ' ἄστρο εἰς τοὺς οὐρανοὺς
χύνει μοσκοβουλισμούς.
ἀλλ' ἡ αὖρα ἡ εὐωδιασμένη
στὸν ἄερα ξεθυμαίνει.

Ίσως κι ἂν ἦτανε σμιχτὲς
καὶ οἱ δύο οἱ εὐωδιὲς
θὰ μᾶς ἤρχετο γλυκάδα
στὴν ψυχὴν καὶ λαχταράδα.

Ὡσάν, ὅταν λυγρὴ
καὶ ὁ νιὸς ποὺ τὴν ποθεῖ,
πρώτη γαῖονται φερά
τὲς γλυκάδες σου, ὦ θεά.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

Ὡ ἄνθη, ποὺ στολίζεστε κορόσσια ἀποθαμμένο,
δὲν τὸ ξυπνᾶτε τὸ παιδί μὲ τὴν γλυκειά εὐωδία,
ζένοι, δικαὶ τοῦ ἔρριξαν στὸν κόρφο τὰ λουλούδια,
ὅλα τὰ ἐστολίσθηκα καὶ ὁ ὕπνος δὲν τοῦ παύει.
Κορμὶ ποὺ ὁ χάρος μάχανε δὲν χαίρεται εὐωδιᾶς,
στὸν ζωντανὸν τὸν ἄνθρωπο χύνουν ὅσμη τὰ ἄνθη,
χαρὰ καὶ λύπη περπατοῦν ἐδῶ εἰς τὸν πάνου κόσμο,
ἄλλοῦ βαροῦν λαλούμενα, τοῦ γάμου πανηγύρι,
κι ἄλλοῦ στὰ μάτια τῶν γυναιῶν ταφιάζονται τὰ τέκνα.
Καὶ τώρα μάννα τὸ παιδί στέλνει στὸ ἀνήλιο χῶμα
χαρὰ εἶχε ποὺ τὸ γέννησε, χαρὰ ποὺ τὸ ἀνασταίνει,
ἀλλ' ἦλθε νύχτα ἀλύπητη μέσα στὸ καλοκαίρι,
στένουν τσαντήρια καὶ φοτιᾶς ἐχθροὶ στὸ Καρπενήσι,
ὁ Μάρκος θάφτει τοὺς ἐχθροὺς στὸν ὕπνο ποὺ κοιμούνται,
κι ἠχολογῆσαν τὰ σπαθιά τὰ ἑλληνικά τῇ νύχτα,
ἀλλὰ καὶ ὁ Μάρκος χάνεται στὰ φονικά, στὸ αἶμα,
καὶ χύνουν δάκρυο ἀκαίμητο στὸν ἀρχηγὸ εἰ συντρόφοι.
Τ' ἄθωο κοράσιο ὁρφάνευε στὸ γάλα ποὺ βυζαίνει,
γάλα καὶ δάκρυο ἔπινε τῆς μάννας τῆς στὸν κόρφο.
Παίρνουν τοῦ Μάρκου τὴν ψυχὴ Ἀγγέλοι λευκοφόροι,
μύριους χοροὺς χορεύουνε, ἄνθη περίσσια ρίχνουν,
ἄνθη ὅσα ἔχει ἡ ἡνοιξη κι ὅσα τὸ καλοκαίρι.
Καὶ εὐωδιασμένη ἐγένηκε διάβα μὲς στὰ λουλούδια
ποὺ κράτειε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἴσια μ' ἐδῶ τὸν κόσμο.
Τραγοῦδι οἱ ἀγγέλοι τραγουδοῦν στ' ὠραῖο τὸ μονοπάτι
καὶ στὴν ψυχὴ τοῦ στρατηγοῦ ἔλεγε τὸ τραγοῦδι:
«Ἦλα, καλὴ μας ἀδελφή, στοῦ πλάστη σου τὸν κόρφο ἴ»
Μένει τοῦ Μάρκου ἐδῶ στὴ γῆ τ' ἀνήλικο κοράσιο
καὶ παρὰ τ' ἄλλα τοῦ παιδιὰ ὁμοιάζε τοῦ γυνιοῦ τῆς.
Ἦτανε ροδοκόκκινη στὰ μάγουλα, στὰ χεῖλη,
κι ὅσο ἔφεγγαν τὰ μάτια τῆς αὐγερινὸς δὲν φέγγει.

Χαρά εἶχε ἀμολόγητῃ στήν κόρην τῆς ἥ μάνα
 κι ἐθάρρει νύφη νά τῇ δεῖ, νύφη νά τῇ στολίσει.
 Ἐγέλασες, κοράσιο μου, τὴν ἄχαρη μητέρα,
 γάμου χορὸ δὲν ἔστησες μὲ νέες ποὺ νά σ' ὁμοιάζουν,
 οὔτ' ἔλαμψε τὸ κάλλος σου σ' ὀλόχρυσά στεφάνια.
 Στεφάνι σοῦ φορέσανε ἐρτά χρυτῶν κοράσιο,
 ὁ Χάρος ἦτον ὁ γαμπρὸς κ' ἐσύ 'σαι ἡ δόλια νύφη.
 Πόσες φορές ἐρώταε τὴ μάνα ἡ θυγατέρα·
 Μάνα, μὲ τσ' ἀδελφάδες μου δὲν ἔχομε πατέρα,
 σὰν εἶναι τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ, ποὺ ὅλα πατέρα ἔχουν ;
 Ἀκούω πὼς θεῖον ἔχομεν καὶ ἀδελφὸ στὰ ξένα,
 ποῦ εἶναι κι ὁ πατέρας μου ; δὲν ἔρχεται νά σ' εὔρει ;»
 Ἡ μάνα μὲ χαμόγελο καὶ δάκρυ ἀπηλογότουν·
 « Ἀφοῦ σ' αὐξήνει τὸ κορμί, παιδί μου, θὰ τὸ μάθεις,
 ποιὸς ἦτον ὁ πατέρας σου κι εἰς ποῖον τόπον εἶναι·
 εἶναι εἰς τόπον εὐμορφο, κι ἥλιοι περισσοὶ φέγγουν,
 δέεται παιγνίδια καὶ γαρὲς οἱ ὥρες νά σοῦ φέρνουν».
 Ἔτσι πτῇ θυγατέρα τῆς ἥ μάνα ἀπηλογότουν.
 Μάνα, δὲν ἀπαντῶχανες ὁ Χάρος νά σ' τὴν πάρει,
 στὰ ἔχνη τοῦ γονέου τῆς σπουδαχτικῇ νά φύγει·
 λουλούδι ὅπου χαίρουνταν γλήγορα νά μαράνει,
 ἐμελε ἐσύ τῆς θυγατρὸς τὰ μάτια νά τὰ κλείσεις,
 καὶ τὸ στερνὸ σου τὸ φιλὶ ἐφίλει τὴν ψυχὴ τῆς.
 Μὲ δίκιο ποὺ ἀποχαιρετᾷς τώρα νεκρὸ τὸ τέκνο
 λόγια σοῦ βγαίνουν τῆς καρδιᾶς, λόγια τῆς μαύρης λύπης.
 « Δέξου, ὦ Μάρκο, τὸ παιδί τώρα στὸν κάτω κόσμο,
 πρώτη φορὰ θέλει τὸ δεῖς, πρώτη φορὰ σὲ βλέπει.
 Γιατὶ μοῦ πῆρες τὸ παιδί, Μάρκο μου, ἀπὸ τὸν κόρφο :
 Ὅμοιαζε ἐσένα καὶ χαρὰ τῆχα στήν μύρια λύπη.
 Χρόνοι ἐδιαβήκαν καὶ καιροὶ περνοῦν τὰ καλοκαίρια
 κι ἐμένα φλόγα μὲ βαρεῖ, φλόγα μὲ κρούει τοῦ Χάρου,
 ἡ φλόγα ποὺ ἀκοίμητῃ καίει στὸ Καρπενήσι.
 Ὅμοιαζε ἐσένα, Μάρκο μου, καὶ δύο φορές σὲ χάνω·
 νύμφη μοῦ φεύγει ἀμύλητῃ σὲ μαρμαρένιο στρώμα.
 Ἔχε ἔγνοια, Μάρκο, τὸ παιδί τώρα στὸν κάτω κόσμο,
 ποῦναι μικρὸ καὶ ἀνήξερο, δειλὸ σὰν τὰ κοράσια·
 μάνα δὲν ἔχει τ' ὀρφανό, κι ἐσύ νά τοῦ 'σαι μάνα.
 Θυμοῦμαι ποὺ ἀχάϊδευτος ἦσαν εἰς τὰ παιδιὰ σου,
 ἀλλὰξε γνώμη, Μάρκο μου, φίλευσε τὸ παιδί σου.
 Δῶσε του ὅ,τι ἔχετε καλὸ στὸν Ἄδη οἱ πεθαμένοι,
 εἰτεμὴ, κάμε νά ἐλθῶ κι ἐγὼ στὸ ἀνήλιο χῶμα,
 στὲς ἀγκαλιές μου ἄκοπα νά ἔχω τὸ παιδί σου».

Μάνα καλή, ἡμέρωσε τὰ πικραμένα λόγια
 κι ἄλλες μηχανάδες ἔχασαν νέες καὶ παλληγκάρια.

Ὁ Ἰμπραϊμὴς κίνησε νὰ πάει στὸ Μισολόγγι,
 ἔστησε τὰ τσαντήρια του ἀγνάντια ἀπὸ τὸ κάστρο,
 τὸν Κιουταχὴ ἐκάλεσε διὰ νὰ συνομιλήσουν·
 «Κακὰ σὲ λένε, Κιουταχί, πῶς εἶσαι πολεμάρχης,
 τόσος καιρὸς ἐδιάβηκε πού 'σαι στὸ Μισολόγγι,
 καὶ ἀκόμη δὲν ἐπάτησες τὰ κάστρα τῶν ραγιάδων.
 Σκόνη καὶ σπύχτη ἔπρεπε νά'ναι τὸ Μισολόγγι
 καὶ λύκοι νὰ φωλιάζουμε στὸν ἔρημο τὸν τόπον,
 ἂν ἤμουν μὲ τὸ 'Αράπηδες τόπον καιρὸ φερμένος.
 Ξεζώσου αὐτήνα τ' ἄρματα πού ζώνουν τὸ κυρμί σου,
 στ' ἀρέμια σου νὰ πολεμᾷς μὲ εὐμορφα κοράσια,
 γιὰ αὐτὸ σὲ κρίνω δυνατόν, περίσσια παλληκάρια».
 Ὁ Κιουταχὴς ἐθύμωσε στὰ λόγια τοῦ Ἰμπραϊμῆ.
 «Δὲν λόγιαζα τὴν 'Αραπιά ἕνας ντελὴς νὰ ὀρίζει,
 ἔλα μ' ἐμὲ καὶ ἀκλούθα με στὴν διάβα πού πηγαίνω».
 Καὶ ἐπῆγαν ξέμακρα ἀπὸ ἐκαὶ σὲ ἐξορία μεγάλη·
 ἦτονε ράχες καὶ βουνά, καὶ βράχοι καὶ λαγκάδια,
 Κεὶ ἦταν μνήματ' ἄπειρα στὲς ράχες, στὸ λαγκάδι.
 «Ἐδῶ τὰ παλληκάρια μου τὰ θάψαν οἱ συντρόφοι,
 τάλυωσε τῶν Ἑλλήνωνε τὸ βροντερὸ τουφέκι,
 καὶ τώρα ἂν ξεσκέπαζαν τοῦ τάφου τοὺς τὴν πλάκα,
 καὶ ἐζώνουνταν τὰ ἔρημα σπαθιά τὰ ξακουσμένα,
 ἐσένα καὶ τὴν 'Αραπιά διὰ μιὰ στιγμή ἀφανίζουν.
 Οὔτε αὐτὰ τὰ φράγκικα τύμπανα καὶ οἱ φλογέρες
 μποροῦν νὰ προξενήσουνε φόβο στοὺς πολεμάρχους.
 Μ' αἶμα, ἄκουσ' με, δὲν παίρνεται ποτὲ τὸ Μισολόγγι,
 ἂν τοῦτοι ὅπου κείτονται στὸ μνήμα πλαγιασμένοι
 ἐφέτος δὲν τὸ πήρανε στὴ φοβερὴ ἐκστρατεία.
 Σ' αὐτὰ τὰ τείχη πού θεωρεῖς τὰ πολυρημασμένα,
 εὐρίσκεται τῆς Ρούμελης ὁ διαλεκτὸς ἀθέρας.
 Μικροῆς, Ἰζαβέλας, Βέϊκος, Μπότσαρης καὶ Στουρνάρης,
 ἐδῶ 'ταν ὁ Νικηταρᾶς τὸ φοβερὸ λεοντάρι,
 πού τόση ἐθέρισε Τουρκιὰ στῆς Κλένιας τὴν πεδιάδα.
 Μερώνυχτο νὰ πολεμοῦν, χαίρονται, πεθυμοῦνε,
 βόλια καὶ τόπια καὶ σπαθιά παιγνίδι τὰ λογιάζουν,
 γύρνα γοργὰ στὸν τόπο σου, μὴν εἶρεις τὸ χαμόν σου,
 Φράγκοι καὶ 'Αράπηδες ἐδῶ ποσῶς δὲν ὠφελοῦνε».
 Στὸ λειδινὸ 'Αρβανιτικὸ ἐσίμωσε στὰ κάστρα,
 μπέσα γιὰ μπέσα ἐφώναξαν καὶ ἐπλήσιασαν στὰ τείχη·
 «Δέτε, μὴν ἀτιμῆσετε τὸ 'Αλβανὸ τουφέκι».
 Ἐκεῖνοι ἀποκρίθηκαν ψηλὰ ἀπὸ τὰ τείχη.
 «Ἐμεῖς δὲν ἐδειλιάσαμεν μὲ σᾶς νὰ πολεμοῦμε
 καὶ θέλτε οἱ Φραγκαράπηδες τώρα νὰ μᾶς φοβίσουν ;
 Ταχιά τὸ 'Αρβανίτικο τουφέκι θὰ βροντήσῃ
 καὶ θέλει μαυροφορεθοῦν στὴν 'Αραπιά οἱ μαννάδες,
 καὶ οἱ πουτάνες τῆς Φραγκιάς, θὰ κλάψουν τὲς πορνιές τους».

Η ΑΙΜΝΗ

Εἰς τὴν λίμνην κυματοῦσε
μιὰ ὀλογάλην νυχτιά,
στὸ πλευρό μου καθισμένη
ἡ θνητὴ μου ἡ θεά.
Σιγὰ ἐφλοίφλιζε τὸ κύμα
εἰς τὴν πλώρη τῆς βαρκῆς,
τὸ πανάκι τῆς φουσοῦσε
ἓνας ἄνεμος λεπτός.
Δὲν ἀκούετο ἄλλος κρότος,
πλὴν ὁ κρότος τῶν ψαριῶν,
ὅταν ἔξαφνα ἐπηδοῦσαν
ἀπὸ πάνου ἀπ' τὸ νερόν.
Ἐξανοίγουνταν μακρόθεν
τῶν ψαράδων οἱ φωτιές,
ποὺ ἐφαίνοντο ἀπ' τὸ μάκρος,
ποὺ κινούνταν μοναχές.
Τὸ φεγγάρι ἀπ' τῆς Κυλλήνης
ἀρχινοῦσε τὸ βουνό,
ν' ἀνεβαίνει ἀγάλια ἀγάλια
τὸν ἀνέφελο οὐρανό,
κι ἡ ἀχτίνα του στὸ κύμα
ἐλαφρὰ νὰ κολυμβᾷ,

κι ὀλογάλην τὸ κύμα,
νὰ τὴν βλέπει νὰ γελά.
Τότες ἄρχισε ἡ κυρά μου
ταπεινὰ νὰ τραγουδεῖ
μὲ τὴν αὔρα, μὲ τὸ κύμα,
τὴν ἀκόλουθην ὠδή:
«Χλωμιασμένο μου φεγγάρι,
ποὺ τὴν ἄπνουν φέγγεις γῆ,
τὴ θαμμένη εἰς τὸ σκότος,
σὰν λαμπάδα νεκρική.
Ἀρχινᾷς φωτογεννιέσαι,
καὶ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ φωτός
ἀπ' ὀλίγο ὀλίγο αὐξάνεις,
ὥσπου γίνεσαι ὅλο φῶς.
Καὶ φῶς ὅλον ὅταν γίνεις,
σύγνεφο συχνὰ πυκνὸν
ξάφνου σκώνεται, σὲ ἀρπάζει
ἀπ' τὰ μάτια τῶν θνητῶν.
Καὶ ὁ πικρότατος ὁ Χάρος
τέτοιας ἔρχεται λογῆς
καὶ ἀναπάνταχα ἀφανίζει
τὸ τερπνὸ ἄνθος τῆς ζωῆς!»

Η ΔΙΚΑΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Τραγουδιστὴς πολλὰ εὐμορφος νέον εὐμορφο ἐρωτεύθη,
περίσσιον πάθος ἔβαλε στὰ μαραμένα στήθη.
καὶ μὲ τὰ χεῖλη τὰ χλωμὰ τραγοῦδαι τὸν κατηρόν του.
«Ἀγνάτις του νὰ κάθομαι, νὰ κρένει καὶ ν' ἀκούω,
νὰ βλέπω τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ ῥοσάτα χεῖλη,
πόχουν τοῦ ῥοῖδου τὴ βαφή, τοῦ μήλου τὴν γλυκάδα».
Καὶ τὸ τραγοῦδι του ἤκουσαν οἱ νιές καὶ οἱ πανδρευμένες·
φωνάξανε τὰ εὐμορφα κοράσια κι οἱ νυφάδες:
ἄνδρας τὸν ἄνδρα ν' ἀγαπᾷ, σέρνει μὲ τὸ τραγοῦδι,
καὶ γάμος κι ἀρραβώνιασμα θὰ πᾶν λησμονημένα
καὶ θὰ διαβαίνει ἡ νύκτα μας δίχως ἄνδρος τὸ πλάγι,
καὶ τὰ βυζιά τοῦ κόρφου μας παιδὶ δὲν θ' ἀναστήσουν.
Πανήγυρη ξημέρωνε πέρα στὰ βιλαέτια
καὶ τὰ χωριὰ μαζώχθηκαν, ἄνδρες, γυναῖκες πᾶνε,
πῆγε καὶ ὁ τραγουδιστὴς κι ἐκράταε τὸ λαγοῦτο,
κι ἀρχίνησε τὸ ἔρημα τραγοῦδι νὰ λαλάει·
καὶ τοῦ λαγοῦτου ἡ μελωδιὰ γλυκὰ τοῦ ἀπηλογοῦτον.
Οἱ εὐμορφες κιτρίνισαν σὰν τὰ χλωμὰ λουλούδια,
τόσο στὰ φυλλοκάρδια τους πολλὸς θυμὸς ἐμβῆκε.
Πέτρες λιθάρια ἐπήρανε οἱ νιές κι οἱ πανδρευμένες,
κτύπησαν τὸν τραγουδιστὴν ἐκεῖ ὅπου τραγουδοῦσε.
Σίγησε τὸ παιγνίδι του τ' ὀλόχρυσον λαγοῦτο,
κείτεται κι ὁ τραγουδιστὴς ἄγνωστος μὲς στὸ αἶμα,

καὶ μοιρελότη δὲν τοῦ λαλεῖ καμμιὰ μοιρολογίστρα·
τοῦ κόψαν τὸ κεφάλι του τὰ ξόφρενα καράσια,
καὶ σὲ ποτάμι τὸρριζαν μαζὶ καὶ τὸ λαγοῦτο,
καὶ τὸ ποτάμι τὸβγαλε εἰς τὸ γιγλό, στὸ κίμα·
συντροφιαστὰ πηγαίνανε κεφάλι καὶ λαγοῦτο·
τὸ κύμα ὅπου διαβαίνανε γλυκὰ ἡχολογούσε·
καὶ μέσα σὲ νησιὰ πολλὰ τὸ πέλαγο τὰ πάγει·
ἀκούσαν τριγύρω τὰ νησιὰ στὸ δειλινό, στὸ βράδυ,
ἀκούανε τὴν μελωδιά, δὲν ἐνιωθάν ποῦ βγαίνει.
Φωνάζαν τὰ μικρὰ παιδιὰ : τὸ πέλαγο τὴν βγάξει.
Ἢ μελωδιά σταμάτησε εἰς τὸ βαθὺ λιμάνι,
σὰν ἄστρου στὰ μεσάνυχτα, ποῦ σ' ἓναν τόπον φέγγει.
Καὶ χίλια ἀηδόνια νὰ λαλοῦν ἐφαίνετο πῶς νάναι.
Πῆγαν μὲ τὰ μονόξυλα οἱ ναῦτες οἱ πιδέξιοι
καὶ τὸ κεφάλι πήρανε, πῆραν καὶ τὸ λαγοῦτο,
σὲ μνημα τὰ ἐνταφιάσανε κεφάλι καὶ λαγοῦτο.
Ἀπὸ τ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν μὲς στῶν νησιῶν τὲς χώρες
πανώρια βαροῦν ὄργανα οἱ νιές, τὰ παλληγκάρια,
καὶ μὲς στ' ἀσημοχρύσαφα στολίζουν τὰ λαγοῦτα,
γεννᾷ τὲς θυγατέρες τῆς γλυκόφωνες ἡ μάνα
ἀγγέλου πόχουν πρόσωπο κι ἀγγέλοι στὸ τραγούδι.
Πλὴν μέσα στὴ βαθειὰ στεριά, στὲς φόνισσες γυναῖκες
οἱ ἄνδρες πῆραν σίδερο καὶ στὴν ἐστὶὰ τὸ κάψαν,
τὲς κορασιὲς ἐσφράγισαν στὸ μέτωπο, στὴν πλάτη
στὸ φονικὸ ποῦ κάμανε νὰ μὴν πολυχαραῖνε.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΡΩΜΕΝΗΣ

Ἀκριβὴ μου φιλενάδα
πόθεν, πόθεν ἡ γλυκάδα
τῶν ὠραίων σου ματιῶν ;
Μὰ τὸν ἔρωτα, τ' ὀρκίζω,
πῶς διὰ ἄστρα τὰ νομίζω,
κι ἦλθαν ἀπ' τὸν οὐρανόν.
Ὅχι, ὄχι, ἀγαπητέ μου,
ἄστρα δὲν εἶναι, καλέ μου,
ποῦ νὰ φέγγουν στὴ νυκτιά.
Δὲν τὰ ἔχει ἀκόμα ὥς τώρα
φιλημένα ξένο στόμα,
κι εἶναι τόσο ζωτήρα.

Ψεῦμα λέγεις, κορασιά μου,
σ' ὅσα λέγεις ἐμπροστά μου,
ζεῦρω ὅτι ἔλαβες φιλιὰ.
Σ' ἔχει ὁ ἔρωτας φιλήσει
σ' ἔχει ἡ μάνα του φιλήσει
ἡ γλυκύτατη Θεά.
Τρίτος νάλλω ἔφησέ με,
καὶ τὴν χάριν χάρισέ με
νὰ σὲ δώσω ἓνα φιλί.
Τῶν ματιῶν τὴν νοστιμάδα
καὶ τὸ ρῶς καὶ τὴν γλυκάδα
τὴν αὐξάνει τὸ φιλί.

ΚΥΝΗΓΟΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μὴν φοβεῖσθε, ὠραῖα πουλάκια,
νὰ σᾶς πάρω τὴν ζωήν,
τραγουδήστε, τραγουδήστε
τὸν σκοπὸν σας τὸν γλυκύν.

Μάθετε κι ἐμὲ πουλάκια,
σὰν ἐσᾶς νὰ τραγουδοῦ,
καὶ τὸν πόνον μου νὰ ψάλλω
εἰς τὴν νέαν ποῦ ἀγαπᾷ.

Τὸ ξανθὸ, ξανθὸ κοράσιον
στὸ τραγοῦδι θὰ χαρεῖ.
κι ὀρεχθεῖ ἴσως νὰ φιλήσῃ
τὸν καλὸ τραγουδιστή.

Στὰ φυλῆματα μ' ἀπάνω
σὰς θὰ εὐχομαι πουλιά,
ποῦ μ' ἐδείξετε τὸν τρόπον
νὰ ἡμερώσω τὴν Θεά.

ΠΕΡΠΑΤΗΜΑ

Γιὰ περπάτησε, ἀκριβή μου,
νὰ γελάσῃ ἡ ψυχὴ μου
καὶ νὰ ἔβγῃ ἡ Θεραπεία
ἔθεν ἔλθῃ ἡ ἀρρώστια.
Νὰ ποῦ μοιάζει σὰν λαγοῦτο
τὸ περπάτημά σου τοῦτο,
μοιάζει ὡς εὐμορφὴ φωνή
ποῦ εἰς κῆπο ἤχολουγεῖ.
Γιὰ σταμάτησε, ἀκριβή μου,
φθάνει, φθάνει, ποθητὴ μου,
τὸν καημὸν μου περισσεύεις,
ὄχι νὰ τὸν λιγοστεύεις.

Ἄφησε, καλὴ Θεά μου,
ἄφησε τὰ δάκρυά μου
σὰν πυκνὴ βροχὴ νὰ τρέξουν
καὶ τὸν κόρπον σου νὰ βρέξουν,
καὶ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά σου
τὰ μακρὰ καὶ ἀπλωτὰ σου
νὰ σφυγγίζω τὰ δάκρυά μου
εἰς τὰ δόλια μάγουλά μου.
Τούτῃ δὲ τὴν δοκιμὴν
χάριπέ μου, ὦ ποθητὴ,
μὲ τὴν φλόγα ξεθυμάνω
εἰς τὸ δάκρυ μου ἐπάνω.

Η ΑΠΙΣΤΙΑ

Ἄφοῦ ἡ ἄστατη Εὐφροσύνη
πρόδωσε μόνῃ τὸν ἔρωτά της,
ἀφοῦ μὲ στέρησε τὴν καρδιά της,
τίποτε πλέον δὲν μὲ ἡδύνει.
Τ' ἀγαπημένα μου αὐτὰ δάσσι,
πὼς εἶν' μὲ φαίνονται νεκρωμένα,
ἄχ, ἡ ἀγάπη μου μετεβλήθη,
τὰ πάντα ἔλλαξαν δι' ἐμένα.
Ποῦ εἶν' ἡ τόση της προθυμία
μὲ τὴν ὁποίαν στὸν ἔρωτά μου,
εἰς τὰ ἀνήσυχα βλέμματά μου
ἀνταπεκρίνετο ἡ δολία;
Στὸ πρόσωπόν της ζωγραφισμένη
δὲν μὲ λανθάνει ἡ ἀλλαγὴ της,
ἂν καὶ μὲ λέγει, προσποιουμένη,

πὼς εἶναι πάντοτε ἡ ἰδία,
τὰ μάτια ἔμωσ καὶ ἡ καρδιά της
μὲ λέγουν ὅλα τὰ ἐναντία.
Σ' αὐτὴν τὴν εὐμορφῇ πεδιάδα,
ὅπου ὁ Ἰναχος περιγυρίζει
καὶ τὰ νερά του διαμερίζει
εἰς τόσους κλάδους μὲ τὴν ἀράδα,
σ' αὐτὴ τὴν ὄχθη τὴ χρυσομένη
μπροστὰ στὸ Νέφυρο καὶ στὸ κύμα,
στὸν ἔρωτά της πιστὴ νὰ μένει,
νὰ μ' ἀγαπάει πάντα ὀρκίσθη.
Ἀλλὰ ὁ κοῦφος ζέφυρος τώρα
καὶ τὸ τρεχάτο κύμα μαζί
ἐδιασκόρπισαν εἰς μίαν ὥρα,
αὐτὰ τὰ λόγια της τὰ ψευδῆ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΥΚΕΡΙΑΝ

Πλὴν τῆς νιότης σου ἀπερνάει
ἡ πλανήτρια ἡ εὐμορφιά,
ποῦ εἶν' τὸ γέλιο τῆς ἀγάπης,
ποῦ εἶν' τὰ μάτια σὰν φωτιά;

Ροδοκόκκινα εἶχες χεῖλη
ἀηδονίσια εἶχες φωνή,
δρυσιές κι ἄνθη ἦταν χυμένα
εἰς τὸν κόρπον τὸν γλυκύ.

Τώρα πλέον τὰ πρῶτα κάλλι
μ' ἀφοβία τὰ θεωρῶ,
τῆς ψυχῆς τὸ καρδιοκτύπι
τώρα πλέον δὲν τὸ γροικῶ.

Ὅταν σ' ἐβλεπα ἐνθυμοῦμαι
ἔτρεμα ὡσάν κλαδί,
ἡ ψυχὴ μου νὰ μοῦ φύγει
ὁμοιαζεν ὡσάν πουλί.

Ἄν τοῦ ἔρωτος τρυγήσαμεν
τοὺς γλυκοὺς, γλυκοὺς καρπούς,
ποιὸ τὸ κέρδος, ποιὸ τὸ κάλλος
στοὺς μετέπειτα καιροὺς ;

Ἄπρεπα ἦταν τὰ φιλιὰ μας,
ἀνομη εἶχαμε ψυχὴ,
σ' ἔλεγα τὴν Θεραπείαν,
σὺ εἶχες ἀφρονὴ βουλή.

Μὴν ρωτᾷς πῶς ἔχω ζήσει
τοῦ καιροῦ ἀπ' τὸν χωρισμό,
πῶς καὶ σὺ τὰ νιάτα ἐχάρης
οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ ρωτῶ.

Γλυκοφώτιστα φεγγάρια
νὰ μοῦ βγῆτε ἀπὸ τὸ νοῦ,
νύχτες, ἥλιοι τῆς ἡμέρας,
φῶτα τοῦ μεσημεριοῦ !

Νέοι, νέες, μὴν ἀκοῦτε
τὴν θεὰν τῆς εὐμορφίας,
πικρὰ δάκρυα συγγενεύουν
μὲ τὰ γέλια τῆς Θεᾶς.

Φλόγες ἄλλες μὴ δεχθῆτε
εἰς τὴν ἄδολη καρδιά,
ξενυχτίσματα τσ' ἀράπης
μὴν χαρῆτε μ' ἄλλην νιά,

Εἰμὲν ἔταν, γύρω γύρω
στὸ τραπέζι τὸ ἱερό,
σύρτης ἱερεὺς Κυρίου
ἀποσώστε τὸν χορό.

Καὶ στὰ εὐμορφα στεφάνια,
στόλισμα τοῦ κεφαλιοῦ,
τόσες πέσουν εὐλογίες
ὅσα εἶν' ἄνθια τοῦ Μαγιοῦ.

Στὰ γλυκὰ νυχτοσκοπάρια
μὴν ντραπῆτε ἡ νιά τὸν νιόν,
ἀπ' τοῦ ἔρωτος τοὺς νόμους
δόξα ἐβγαίνει εἰς τὸν Θεόν.

Μέρες, μῆνες θὰ περάσουν,
θᾶλθουν μοῖρες οἱ θεές
καὶ ἀγόρι ἢ θυγατέρα
θὰ μοιράνουν στὲς φασκιές.

Ἄλλοι ἄς ψάλλουν στὴν κιθάρα
τὲς ξανθὲς τὲς κορασιές,
πῶς τὰ βλέμματα, ἡ μιλιὰ τους
θὰ μαραίνουν τὲς καρδιές.

Ἐγὼ ἐρέγομαι νὰ βλέπω
εἰς τὰ κρύφια τοῦ καιροῦ,
ἀπὸ νέους παλληκαράδες
ἔργατα ἥρωϊσμοῦ.

Ἀπὸ τίμιους γεννημένοι
γάμους οἱ ὁμορφονιοὶ
τὴν πατρίδα θὰ γλυτρώσουν
ἀπ' τὸν ἄπιστο Ὀσμανλῆ.

Κύμα ἀφρίζει τοῦ πολέμου,
ξεσπαθώσαν τὰ παιδιὰ,
πλιά δὲν παίζει τὸ τουφέκι,
μόνε κόφτουν τὰ σπαθιά.

Ἀπ' τὰ αἵματα, ἀπ' τὴ σκόνῃ
ἀπ' τὰ δάκρυα, ἀπ' τὸ σφαγμόν,
νικηφόρος βλέπω βγαίνει
ὁ Σταυρὸς τῶν Χριστιανῶν.

Χαῖρε γῆ πού πρωτοεἶδα
τὴν ἀχτίνα τοῦ ἡλιοῦ,
δένδρα χαίρετε καὶ δάση,
χαίρετε αἶρες τοῦ γιαιοῦ !

Εἰς ἐσᾶς μάννα καὶ κύρης
ἔχουνε εὐλογηθεῖ,
καὶ τὴν εὐμορφη τὴν κτίση
εἶδα μέρα Κυριακή.

Ὡρα ἦτον πού στὰ χεῖλη
τοῦ ἱερέως τοῦ ναοῦ
τὸ Θεῖον ἔχνιζε τὸ αἷμα
τοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ.

Μοίρα μου, εὐχαριστῶ σε
εἰς τὴν ὥραν τὴν καλή,
ἡ ψυχὴ μου νᾶναι ἀθώα
σάν αὐγοῦλα Κυριακή !

Θεέ, δῶσε μου τὴν χάριν
μὲ τοὺς νιοὺς νᾶμαι κι ἐγὼ
γέροντας μὲ τ' ἄρματα μου
σάν στῆς νιότης τὸν καιρό.

Καὶ τὸ ἀχάριστο πυτῆρι
τοῦ θανάτου νὰ γευθῶ
ἐμπρυστὰ εἰς τὰς εἰκόνας
στῆς Σοφίας τὸν νοῦ.

Κι ἀποθνήσκοντας νὰ φθάσουν
εἰς τὴν πρόθυρη ἀκοή,
τῶν διακόνων καὶ ἱερέων
οἱ ψαλμοὶ οἱ κλαυθμηροί.

Μαρμαρένιοι στ' ἅγιο βῆμα
στέκονται οἱ ἱερεῖς,
ἀλλὰ πάλι θ' ἀναπνεύσουν
τὸν ἀέρα τῆς ζωῆς.

Στυγμένη στὴν σημαία
νὰ εἶναι ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ,
τ' ἄστρα νὰ τὴν χαιρετοῦνε
καὶ οἱ ἀγγέλοι τοῦ οὐρανοῦ.

Καὶ τελειώνοντας μὲ δάκρυα
τὴν ἀρχαία λειτουργία,
πεθαμένοι σκοτωμένους,
θὰ εὐλογοῦν μὲ τὴν δεξιά.

Ὡ μαννάδων Ἑλληνίδων
τέκνα, χαίρετ' ἀνθηρά !
ἂν τὴν εὐμορφῇ πατρίδα
ἔχγοράστε ἀπ' τῆ σκλαβιά,

Ἄν μιὰ στήσετε σημαία
ποῦ ἀπ' τὴ Δούνα νὰ κρατεῖ,
πέρα ἢ ἄκρη τῆς νὰ βόσκει
στὴν ἀνήμερῃ Ἀφρικῇ.

Η ΚΑΡΥΔΙΑ

Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
φωνίης ἀνευθε χιρδῆς.

Εἰς τὸν ἔρωτα ἀφιερώνω
τὸ κλαδί σου, ὦ καρδιά,
εἰς τὸν ἵσκιον σου ἀποκάτου
μοῦ λαβώθηκε ἡ καρδιά.
Καιρὸς ἦτον ποῦ τὰ δένδρα
χύνουν ἀνθη καὶ καρπούς,
ἀσυγνέφιαστος ὁ ἥλιος
φώτιζε τοὺς οὐρανοὺς.
Εἰς τὸ πράσινο κλαδί σου
καρδιά μου εὐωδική,
κιλαῖδοῦσαν τ' ἀηδονάκια
μὲ γλυκειά, γλυκειὰ φωνή.
Καὶ τοῦ δένδρου σου στὴν ρίζα,
καθισμένη ἦτονε νιά,

καὶ ὡς ὁμίλειε ἡ φωνή της
ὁμοιάζε ἀηδοναλιά.
Κόρη μου τὸ τερπν' ἀηδόνι
σὰν ἐσένα ἔχει φωνή
πλὴν δὲν φθάνει στὴν γλυκάδα
τὴν γλυκειά σου τὴν ψυχή.
Ἐρωτα καὶ Ἀφροδίτη,
ἡ θεὰ τῶν ἐραστῶν
μὲ τὴ νιά δώστε νὰ ζήσω,
αἰωνίως τὸν καιρόν !
Στὴν ποδιὰ τερπνῆς ραχοῦλας,
στὸ φεγγάρι τ' ἀργυρὸ
τὸ γλυκόφρωνο τὸ στόμα
νὰ μοῦ λέγει : σὲ ἀγαπῶ !

ΙΧΝΟΣ

Ὡς φυτεύουν εἰς τὰς γάστρες
ρόδα ἢ τριανταφυλλιά,
αὐγὴ βράδι τὴν ποτίζουν
τοῦ νεροῦ μὲ τὴν δροσιά.

Τὰ τριαντάφυλλα ποῦ ἀνοίγουν
καὶ τὰ ρόδα τὰ τερπνὰ
συνεπαίρνουν τὸν ἀέρα
ἀπὸ τὴν μοσκοβολιά.

Σάν τῆς γῆς σπάνιο λουλούδι
 κι ἡ δική σου ἔς εὐμορφιά
 ἔνοιζε, καὶ ἡ γῆ εὐφράνθη.
 Θαῦμα ἦσουν καὶ χαρά !
 Ἄλλα γάστρα καὶ λουλούδια
 ἐμαράθησαν σκληρά,
 καὶ τὰ φύλλα σου ἐσκορπίσαν
 σ' ἔρημη ἀκροθαλασσιά.
 Τῆς νυκτὸς τὴν μαύρη σκέπη
 διῶξε τὴν ἀπ' τὰ μαλλιά,
 καὶ τοῦ κρίνου τὴν λευκάδα
 κόψε νέα φορεσιά.
 Καὶ ἡ πρώτη ἄς ἀναδύσῃ
 τοῦ προσώπου σου εὐμορφιά,

καὶ τὰ μαῦρα σου τὰ μάτια
 πάλι ἄς λάμπουν ζωηρά.
 Δὲν ρωτᾷς τί σημαδεύει
 εἰς τὸ μάγουλο τὸ ἄγνό,
 τὸ γλυκύ, βαθὺ σκοτάδι
 σὰν τριαντάφυλλο αὐγινό,
 ποὺ εἰς τὸ πράσινο κλαδί του
 κείται μισανσιγτό,
 δὲν τὸ πῆρε ἥλιος ἀκόμη
 κι ἔχει νύχτας τὸ δροσιό ;
 Σάν γελάς... τῆς Ἀφροδίτης
 τὸ εὐαίσθητο παιδί
 εἰς τὸ μάγουλο φιλεῖ σε
 κι ἔχνος μένει ἀπ' τὸ φιλί.

Ε Π Ι Γ Ρ Α Φ Η Κ Η Π Ο Υ

Περιβόλι τερπνὸ εἶμι
 εἰς τὴν γῆν τῶν Σεπολιῶν
 καὶ τοῦ Πλάτωνος τὸν κῆπον
 ἔχω σύνορο ἱερόν.
 Παλαιὸν δεσπότην εἶχα
 νέον ἄνδρα Ὀθωμανόν,
 τὸ μολύβι τῶν Ἑλλήνων
 πρῶτον ξάπλωσε νεκρόν,
 ὅταν τῆς Εὐαγγελίστριας
 εἰς τὴν Θείαν ἑορτὴν
 Ἀρχαγγέλου νέου ἤκούσθη
 πυλزمύκρακτη φωνή.
 Τώρα ὁ κύριος ὅπου μ' ἔχει,
 μὲ δροσιζει μὲ νερά,
 καὶ μὲ στύλους μαρμαρένιους
 μοῦ χαρίζει εὐμορφιά.

Πυκνὰ φύτευσε τὰ δένδρα,
 ἄνθη φέρε ξενικά,
 κύριέ μου, νὰ μὲ τιμήσεις
 καὶ μ' ἀγάλματα λευκά.
 Στὸ θερμὸ τὸ μεσημέρι
 μὲ τὰς νύμφες καὶ ὁ Πᾶν,
 στὰς δροσιές μου νὰ χορεύουν
 καὶ γλυκὰ νὰ τραγουδᾶν.
 Εἰς ἐσὲ οἱ θεοὶ νὰ δώσουν
 διὰ τὴν τόσῃν καλλονήν,
 τοῦ πατρὸς σου καὶ τοῦ πάππου
 νὰ ἐκδικήσεις τὴν σφαγὴν,
 ὅπου τῆς τερπνῆς Εὐρώπης
 τὸ ἀηδόνι κιλαῖδεῖ,
 τῆς Ἀσίας στὸ περιγιάλι
 ἄλλο ἀηδόνι ἀντιφωνεῖ.

Α Γ Α Π Η

Καθὼς ἤβλεπα χυμένα,
 μαυρομάτα κορασιά,
 εἰς τὰ στήθη τὰ χιονάτα
 τὰ ξανθά σου τὰ μαλλιά,
 μὲ πετράδια ἐπιθυμοῦσα
 καὶ μὲ διάδημα χρυσὸ
 τὰ μαλλιά σου νὰ στολίσω
 καὶ τὸν εὐμορφο λαιμό.
 Ἄλλο πλὴν νὰ σ' ἀφιερῶσω
 διάδημα δὲν ἔμπορῶ,

παρὰ μόνον τῆς ἀγάπης
 τὸ βαθὺ ἀναστεναγμό.
 Κόρη μὴν καταφρονήσεις
 ἀσπρομάλλη ἐρωτευτή,
 τὰ γλυκὰ ταιριάζουν ρόδα
 καὶ οἱ κρίνοι οἱ λευκοί.
 Τὴν ἀγάπην τῆς καρδίας
 τσοβαῖρια δὲν τιμοῦν,
 εἰς τὴν λάμψιν τῆς χλωμιάζει
 κάθε διάδημα χρυσοῦν.